

Skive. Fisker Jens Laursen, hvem jeg kender personlig, er nu 90 Aar gammel og lever i smaa Kaar. Han er i enhver Henseende en Hædersmand; han har fuldt ud gjort sig fortjent saavel til denne Understøttelse som til den paa Finansloven vedtagne aarlige Understøttelse, fordi han saa uegennyttigt har stillet sin Opfindelse af Snurrevaaddet til fri Raadighed. Det er jo en betydelig Fordel for Rødspættefiskeriet, at denne Opfindelse er blevet bragt ud i Praksis, og jeg mener derfor, at denne Paaskønnelse for hans Ædelmodighed vil glæde ham paa hans gamle Dage. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale de to af mig her omtalte Ændringsforslag.

**N. C. Christensen:** Jeg vil begynde med at udtale min Anerkendelse af den højtærede Forsvarsministers Udtalelse om, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa en yderligere Nedsættelse af Straffen for den Rekrut, der er idømt Forbedringshusstraf; for de andres Vedkommende er det vel desværre saadan, at de bliver nødt til at udstaa den fulde Straf, hvor haard den end er. Den højtærede Forsvarsminister forsøgte at forsvare den Dom, der er fældet over de paagældende Rekrutter. Han indrømmer, at den er haard, men siger, at det er nødvendigt, at det er saaledes, at den, der gør sig skyldig i den Slags Handlinger, maa tage Følgerne. Og det er rigtigt; det er naturligvis saaledes, at de, der har gjort sig skyldige i Handlinger af den Art, maa tage Følgerne. Men det, som der er Grund til at paatale her, er, at Følgerne er blevet saa slemme og saa følelige, som de er; og det er de blevet, fordi vi har en forældet militær Straffelov, der nødvendiggør, at naar der skal dømmes i den Slags Sager, skal der dømmes saa haardt og barbarisk, som her er dømt. Den højtærede Forsvarsminister sagde ganske vist, at han gik ud fra, at Overkrigsretten mulig vilde statuere et Eksempel til Advarsel. Det er vel ogsaa nok rigtigt, at det har været Overkrigsrettens Opgave at slaa fast, at den Slags Aftaler om Overfald paa Befalingsmænd kommer ind under Oprørsparagrafferne. Det er nemlig det, som er sket ved Overkrigsrettens Dom, at man har forandret den indankede Dom saaledes, at medens Krigsretten havde dømt efter Mytteriparagrafferne, har Overkrigsretten dømt efter Oprørsparagrafferne. Men selv om det nu har været Overkrigsrettens Mening at stå

tuere et Eksempel, viser det sig dog, at det har været Overkrigsrettens Mening, at det var en alt for barbarisk Straf, den blev nødsaget til at fælde i Henhold til denne Straffelov, og derfor har den indstillet Dommen til Formildelse.

Den højtærede Forsvarsminister sagde, at det, som jeg havde anført om Løjtnantens Behandling af den paagældende Rekrut, ikke fandtes i Forhørsakterne. Det er rigtigt, det gør det ikke, men det er ogsaa derfor, jeg har fremdraget det, for at vise, at Forhørsakterne ikke er udtømmende, at de kun anfører det, som kan anføres mod den paagældende Rekrut, men ikke anfører noget til Forsvar for ham. Det er indlysende, at dette, at Rekrutten har besluttet sig til at anvende korporlig Straf, kan man gerne sige, overfor den paagældende Befalingsmand, og at han har besluttet sig til at anmode et Par Rekrutter om at være sig behjælpelig dermed, er mere forstaaeligt, naar man faar at vide, at denne Rekrut har været Genstand for Forfølgelse omtrent i hele den Tid, han har været inde som Rekrut, end det vilde være, om det kun var den ene Straf, der var overgaaet ham. Der er ogsaa andre Ting, som Forhørsakterne ikke oplyser noget om. De oplyser ikke noget om, hvorvidt vedkommende Rekrut har været straffet ud over den ene Krigsretsdøm og de to arbitrære Straffe, hvoraf den sidste var den, som gav Anledning til, at han fattede Tanken om at tildele Sergenten Prygl. At der har været nægtet ham Nattegn Gang paa Gang, at han har været beordret til at stille til Ekstraparade, fordi man vilde fortrædige ham ogsaa i saa Henseende, faar vi slet ikke noget at vide om i Forhørsakterne. Men det er netop det, Løjtnanten i høj Grad har praktiseret overfor ham. Jeg anførte et bestemt Eksempel, hvor vedkommende Rekrut havde gjort sig særlig Ulejlighed for at undgaa at komme til at stille ekstra, og at han ogsaa havde opnaaet at faa sin Pudsning saaledes, at der ikke kunde udsættes noget paa den. Men saa greb man til det Middel at undersøge hans Pudsekasse og lod ham saa alligevel stille i fuld Oppakning, fordi Sagerne ikke laa i Pudsekassen netop i den foreskrevne Orden.

Det er en af de største Skavanker ved vor Krigsretter, at Forhørene ikke er af den Beskaffenhed, at man kan være sikker paa, at den anklagedes Interesser bliver varetaget paa tilfredsstillende Maade. Den højtærede Forsvarsminister sagde ganske vist, at de paagældende har haft en For-